

Елка. *(Отива при баба си)*. — Бабичко, на мене—най-хубавия подарък.

Бабата. *(Като я целува)*. — Да, миличко, да, ти нали си ми малкото внуче.

Милка. *(Отива при баба си)*. — Бабко, ами аз, аз съм само един месец по-голяма от Елка.

Бабата *(Прегръща и двете)*. — Хайде сега, мили деца, всички да ми попеете някоя хубава песничка. *(Всички деца запяват, а след това Ваню моли Савка да декламира. Савка декламира, а след нея — Васка, Пенчо и Ваню)*.

Бабата. — Хайде, Ваню, и тебе баба да чуе.

Ваню. — Не, бабо, аз не мога да декламирам. Но, за да те зарадвам, написах ей това. *(Подава ѝ запечатан плик)*.

Бабата *(чете)*:

Имен ден днес има
Мойта мила баба.
Аз я поздравлявам,
Щастие пожелавам.

Дълго да живее,
Да бжде честита,
Вечно да се смее,
И да бжде сита.

(Всички ржкоплескат).

Бабата. — Браво, Ваню, ти си пишел и стихове! Ела, мило внуче, да те цжуна и благославя. *(Ваню отива)*. Дано Господ ти подари сили и здраве и, като порастнеш, да станеш прочут писател. *(Всички, радостни и весели, ржкоплескат)*.

Елка. — Бабо, и аз ще стана писателка. Ето и аз ти донесох писмо.

Васка. — Там пише: оса, оси, месо и мама.

Елка. *(заплаква)*. — Те сѐ ми се смеят.

Бабата. — Васке това не е хубаво. Разбира се, че това ще пише. *(Поема писмото)*. Тя е още малка.

Савка. Тя е малка, а пжк иска всички да надхитри. Ваню написа писмо и Елка—сжщо. Минка взела Мурджо, а тя поскоро помжкна Маца и куклата си отгоре.